

Arrest

nr. 170 454 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Indische nationaliteit te beschikken, tot de Sikh-bevolkingsgroep en de Jatt-kaste te behoren en afkomstig te zijn uit Wazir Bhullar in het district Amritsar, staat Punjab, India.

Op 11 december huwde u met S.(...) B.(...) S.(...). Jullie relatie en jullie huwelijk was echter sterk tegen de zin van uw familie omdat uw echtgenoot van een lagere kast is. Daardoor kregen jullie ernstige problemen met uw familie.

In april of mei 2008 zat u met uw echtgenoot in een koffiebar in de stad Jhalindar in Punjab. Uw broers kwamen ter plaatse, sloegen uw echtgenoot erg en namen u mee naar huis waar ze u ook heel veel sloegen. De politie kwam naar de koffiebar en nam uw echtgenoot mee. Hij bracht een nacht door op het politiekantoor omdat uw familie een klacht tegen hem had ingediend.

Na jullie huwelijk verhuisden jullie naar New Delhi waar uw echtgenoot aan de slag ging als groenteverkoper. Ongeveer zes maanden later kwam iemand u thuis vertellen dat uw echtgenoot slagen kreeg. U ging hem zoeken en zag dat het uw broers waren. Toen zij u zagen, sloegen ze u ook. Marktkramers kwamen echter tussenbeide. Uw broers bedreigden uw echtgenoot nog en gingen daarna weg.

Voor uw bevalling begin juli 2010 keerde u eind juni dat jaar terug naar Wazir Bhular. Na uw bevalling bleef u nog twintig à vijventwintig dagen thuis om uit te rusten. Vervolgens verhuisden jullie omwille van jullie problemen voortdurend binnen het district Amritsar en verbleven bij verscheidene familieleden van uw echtgenoot en bij een vriend van hem.

In die periode dat jullie in Amritsar verbleven, werkte uw echtgenoot op verscheidene plaatsen. Uw broers vonden hem telkens en sloegen hem dan. Dit gebeurde zo'n tien à dertig keer.

Daarom verhuisden jullie naar een woning nabij de Sikh-tempel van Nadeer Sahib. Jullie verbleven daar van mei of juni 2013 tot augustus of september 2014.

Daar vonden uw broers uw echtgenoot ook. Op een open plaats in de tempel vielen ze jullie aan met de bedoeling jullie te vermoorden. De mensen van de tempel kwamen echter tussenbeide.

In augustus of september 2014 keerden jullie naar huis terug in Wazir Bhullar. Jullie verbleven er een week à tien dagen. Vervolgens gingen jullie opnieuw naar zijn familie in Taran Taran district bij een tante van uw echtgenoot waarna jullie naar het district Amritsar terugkeerden en er voortdurend verhuisden van familieleden van uw echtgenoot naar andere familieleden van hem.

In die periode van jullie verblijf in Amritsar vonden uw broers uw echtgenoot twintig à dertig keer op zijn werk en begonnen hem aan te vallen omdat ze hem wouden vermoorden.

U nam contact op met uw familie en smeekte uw ouders om met de problemen te stoppen maar ze gingen niet akkoord en zochten hem om hem te vermoorden.

Omwille van jullie problemen in India ging uw echtgenoot vier of vijf keer naar de politie. Andere stappen heeft uw echtgenoot niet gezet want hij is arm en niemand luisterde naar hem.

26 augustus 2015 verlieten jullie India per vliegtuig en jullie vlogen via Doha in Qatar naar Oostenrijk waar jullie dezelfde dag aankwamen. Jullie overnachtten één nacht in een hotel in Wenen en vlogen vervolgens naar Portugal. Daar verbleven jullie ongeveer zes dagen in een hotel in een onbekende stad. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar België waar jullie op 2 september 2015 aankwamen. Op 4 september 2015 vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten neer: jullie Adhaar-kaarten, jullie huwelijkscertificaat, de belasting- en de stemkaart van uw echtgenoot, twee van zijn schooldocumenten, kopieën van het geboortecertificaat van jullie kind, van jullie rantsoenkaart en van de identiteitspagina van jullie paspoorten van dat van jullie kind.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat ik u de hoedanigheid van vluchteling niet kan verlenen. Ik kan immers geen geloof hechten aan uw asielmotieven en dit om het geheel van onderstaande redenen.

Eerst en vooral stel ik verscheidene tegenstrijdige verklaringen vast over de kern van jullie asielrelaas tussen de echtgenoot en de echtgenote, dit doorheen heel de periode van de door jullie aangehaalde problemen. Ik geef ze hieronder in chronologische volgorde weer.

Over het begin van de problemen verklaarde de echtgenoot dat de broers van de echtgenote jullie in **september of oktober 2008** zagen zitten in de koffiobar in Jhalindar, de echtgenoot aanvielen en de echtgenote meenamen (CGVS pp. 6-7). De echtgenote verklaarde daarentegen dat dit in **april of mei van 2008** was (CGVS p. 5).

Ook over wat er gebeurde na jullie vlucht naar New Delhi legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. De echtgenoot verklaarde dat toen de broers hem aanvielen aan zijn groentekar in New Delhi **hij naar jullie verblijfplaats liep om zijn vrouw mee te nemen en de broers hem daarna verder achtervolgden en jullie beiden sloegen** (CGVS pp. 7-8). De echtgenote daarentegen verklaarde dat **zij naar haar man aan de groentekar liep nadat iemand haar thuis op de hoogte had gebracht dat haar man werd geslagen, dat zij er werd geslagen en dat er marktkramers tussenbeide** (CGVS p. 5).

Tevens legden jullie van elkaar sterk afwijkende verklaringen af jullie verblijf in en over de gebeurtenissen in Amritsar na de bevalling van de echtgenote. De echtgenoot verklaarde jullie na uw bevalling in 2010 gedurende twee à drie jaar op verscheidene plaatsen in Amritsar verbleven **naargelang van waar hij werk vond** (CGVS p. 2). De echtgenote verklaarde daarover dat jullie constant verhuisden binnen het district Amritsar **omwille van jullie problemen en dat er geen andere redenen waren voor het constant verhuizen** (CGVS p. 12).

De echtgenoot verklaarde dat hij in de periode waarin jullie constant verhuisden binnen Amritsar **een tweetal keer door de broers van zijn vrouw werd gevonden op zijn werk en doordat hij op verscheidene plaatsen werkte ze hem moeilijker konden vinden** (CGVS p. 7). De echtgenote

verklaarde daarentegen dat haar broers hem in die periode **tien à dertig keer aanvielen op zijn werk** (CGVS p. 5).

Ook over het verblijf en de aanval nabij de Sikh-tempel in Nadeer Shahib waar jullie heen waren gevlucht zijn jullie verklaringen niet eensluidend. De echtgenoot verklaarde dat jullie van **november of december 2013 tot december 2014** nabij de Sikh-tempel in Nadeer Sahib woonden (CGVS p. 2). De echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie van **mei of juni 2013 tot augustus of september 2014** nabij deze tempel woonden (CGVS p. 3).

Bovendien verklaarde de echtgenoot hierover dat hij werd **aangevallen toen ze hem vonden op zijn werk nabij de tempel** (CGVS p. 8). De echtgenote verklaarde daarentegen dat de echtgenoot werd **aangevallen op een open plaats in de tempel** (CGVS p. 5).

Verder verklaarde de echtgenoot hierover dat **deze aanval plaatsvond in september of oktober 2014** (DVS p. 8). De echtgenote verklaarde daarentegen dat **het in 2013** was (Vragenlijst p. 2).

Over de terugkeer naar Amritsar na het verblijf in Nadeer Shahib legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. De echtgenoot verklaarde dat jullie nadat jullie van de Sikh-tempel terugkeerden **één à twee dagen naar huis terug gingen en dan zeven à acht maanden in een huis van de smokkelaar** nabij de luchthaven van Amritsar verbleven (CGVS pp. 2-3). De echtgenote verklaarde dat jullie na jullie terugkeer van de Sikh-tempel **een week à tien dagen thuis verbleven en daarna bij verscheidene familieleden in het district Amritsar en Taran Taran verbleven** (CGVS pp. 3, 5).

Tevens legden beiden niet eensluidende verklaringen af over **wat er nog gebeurde na jullie terugkeer van de Sikh-tempel**. De echtgenote verklaarde dat **haar broers de echtgenoot nog twintig à dertig keer aanvielen en ermee dreigden hem te vermoorden** (CGVS p. 5). De echtgenoot daarentegen **vermeldde daar niets over en zei zelfs expliciet dat er sinds eind 2014 niets meer is gebeurd** (CGVS p. 8).

Ook over de stappen die jullie hebben gezet in verband met jullie problemen zijn jullie verklaringen ook niet eensluidend. De echtgenoot verklaarde dat hij **één keer een klacht indiende bij de politie van Beas na de bevalling van de echtgenote en één keer bij de vice-commissaris van Baba Bakhal ging hiervoor** (CGVS pp. 8-9). De echtgenote daarentegen verklaarde dat haar echtgenoot **vier of vijf keer bij de politie is langs geweest hiervoor** (CGVS p. 6). De echtgenoot verklaarde dat **behalve zijn twee bezoeken aan de politie hij nog verscheidene andere stappen zette** zoals het aanspreken van een advocaat bij de registratie van jullie huwelijk, het verscheidene keren aanspreken van het dorpshoofd en het aanspreken van mensen die stemmen kwamen ronselen. De echtgenote daarentegen gaf **enkel de bezoeken van de echtgenoot aan de politie op en het bellen naar de familie en verklaarde dat jullie geen andere stappen hebben gezet omdat haarm man arm is en niemand naar hem luistert** (CGVS p. 6).

Over de redenen waarom jullie India niet vroeger verlieten legden jullie tevens tegenstrijdige verklaringen af. De echtgenoot verklaarde dat **zijn familie en zijn echtgenote hem onder druk zetten om dat niet te doen** (CGVS p. 10). De echtgenote verklaarde daarentegen dat dit was **omdat jullie daar het geld niet voor hadden en zij dacht dat haar familie alsnog akkoord zou gaan** (CGVS p. 6).

Deze tegenstrijdigheden zijn van die aard en zo talrijk dat ze de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven fundamenteel ondermijnen. Deze tegenstrijdigheden tasten ook jullie algemene geloofwaardigheid ernstig aan.

Ten tweede is het niet aannemelijk dat, indien de problemen van dien aard waren zoals jullie voor het CGVS schetsten, jullie, na jullie vlucht naar New Delhi **naar Wazir Bhullar terugkeerden voor de bevalling omdat de echtgenote in het ziekenhuis in Beas gratis kon bevallen** (CGVS echtgenoot p. 2). Jullie keerden dus terug naar jullie district waarvan jullie voor de aanvallen van de broers van de echtgenote waren weggevlucht. **Ook na de bevalling bleven jullie in het district verblijven omwille van het werk van de echtgenoot** (zie boven).

Verder merk ik hierover op dat jullie problemen al begonnen zouden zijn van 2008 en dat jullie pas in augustus 2015 India hebben verlaten (verklaring DVZ echtgenoot en echtgenote punt 31).

Ten derde merk ik op dat jullie geen enkel begin van bewijs neerlegden over jullie problemen noch over het feit dat jullie door deze problemen constant moesten verhuizen. Jullie tonen immers niet aan dat jullie voortdurend op andere plaatsen hebben verbleven en evenmin dat dit door jullie problemen zou komen. Jullie leggen ook geen enkel begin van bewijs neer van de stappen die de echtgenoot heeft gezet in verband met jullie problemen.

Tot slot merk ik op dat jullie **geen enkel begin van bewijs neerleggen over jullie reis**. Jullie verklaarden dat jullie **met jullie eigen paspoorten reisden**. Jullie leggen deze paspoorten echter niet neer.

Over waar deze paspoorten zijn, legden jullie **bij de DVZ** niet eensluidende verklaringen af. De echtgenoot verklaarde dat **de smokkelaar in Oostenrijk de paspoorten afnam** (Verklaring punt 24). De echtgenote verklaarde daarentegen dat **de smokkelaar de paspoorten in België afnam** (Verklaring

punt 24). Tijdens het gehoor voor het CGVS (p. 6) verklaarde de echtgenoot dan dat **de smokkelaar de paspoorten in België afnam en dat jullie jullie paspoorten bij jullie hadden tot in België**. Geconfronteerd met het feit dat zijn verklaringen voor het CGVS niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij de DVZ stelde de echtgenoot dat de smokkelaar inderdaad het paspoort in Oostenrijk afnam, dat jullie de volgende dag naar Portugal reisden en dat hij dan het paspoort opnieuw afnam om tickets te kopen en dat hij dan nogmaals afnam in België (CGVS p. 6). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid niet op want bij de DVZ verklaarde de echtgenoot helemaal niets over het verscheidene keren afnemen en terugkrijgen van de paspoorten.

Verder merk ik hierover op dat **de echtgenoot helemaal niet wist welke visa er in de paspoorten stonden en insinueerde dat hij dit niet wist omdat dat de smokkelaar de paspoorten bijhield** (DVZ punt 24). Dit is dan weer niet in overeenstemming is met zijn verklaring dat jullie **de paspoorten bij jullie hadden tot in België** of dat **hij ze tijdens de reis verscheidene keren afnam en weer teruggaf aan jullie**.

Dit, tevens gezien in het licht van bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en jullie algemene geloofwaardigheid, laat met toe op een gereede wijze te vermoeden dat **jullie nog in het bezit zijn van deze paspoorten en deze paspoorten voor de Belgische autoriteiten achterhouden om jullie reisweg en –data te verhullen**. Dit gedrag stemt niet overeen met het gedrag dat ik redelijkerwijs kan verwachten van asielzoekers die hun land ontvluchten uit vrees voor een schending van hun fysieke integriteit of voor hun leven en bescherming zoeken bij de Belgische autoriteiten. Van een asielzoeker kan ik immers redelijkerwijs verwachten dat hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure over alle aspecten van zijn asielrelaas waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt en die in de mate van het mogelijke ondersteunt met de documenten waarover hij beschikt. Dit geldt tevens voor de reisweg en –data die een fundamenteel onderdeel uitmaken van het asielrelaas. Het getuigt dan ook van een gebrek aan medewerking dat jullie deze paspoorten niet neerleggen tijdens de behandeling van jullie asielrelaas. Dit gebrek aan medewerking op dit vlak staat dan ook haaks op de door jullie ingeroepen vrees waarvoor jullie in België bescherming zoeken.

Het feit dat u kopieën neerlegt van de identiteitspagina van jullie paspoorten doet niets af aan deze vaststellingen. U legt immers enkel kopieën neer van deze identiteitspagina en niet van de pagina's met eventuele visa en in- en uitsreisstempels. Bovendien hebben kopieën slechts bewijswaarde in die mate dat ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen wat hier over heel de lijn niet het geval is. Kopieën kunnen immers door knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst.

Gezien de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie India zijn ontvlucht omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat jullie om die reden niet naar India zouden kunnen terugkeren.

De documenten die jullie neerlegden vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze doen immers niets af aan bovenstaande vaststellingen. De twee schooldocumenten van de echtgenoot, zijn rijbewijs, zijn stemkaart, zijn belastingkaart, jullie adhaarkaarten, jullie huwelijkscertificaat en kopieën van het geboortecertificaat van uw kind, van jullie rantsoenkaart en van de identiteitspagina van de paspoorten van u, uw echtgenote en jullie kind zijn niet met de door jullie ingeroepen problemen verbonden. Het zijn documenten die betrekking hebben op jullie identiteit en op de met de documenten verbonden aspecten van het dagelijkse leven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. B. S. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 170 453 van 23 juni 2016 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, S. B. S., verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft besloten dat hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de kern van hun asielrelaas, dat het niet aannemelijk is dat zij terugkeerden naar Wazir Bhullar voor de bevalling van verzoekers echtgenote, dat zij geen enkel begin van bewijs neerlegden over hun problemen noch over het feit dat zij door deze problemen constant moesten verhuizen en dat zij evenmin enig begin van bewijs neerlegden over hun reis. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker een poging om de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot dit besluit kwam te weerleggen. Verzoeker is tevens van oordeel dat hem de subsidiaire beschermingsstatus ten onrechte werd geweigerd en wijst er in dit verband op dat hij en zijn echtgenote elk afkomstig zijn uit een andere kaste, waardoor zij een reëel risico zouden lopen om in India het slachtoffer te worden van verregaande discriminatie en familievetes.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat ik u de hoedanigheid van vluchteling niet kan verlenen. Ik kan immers geen geloof hechten aan uw asielmotieven en dit om het geheel van onderstaande redenen.

Eerst en vooral stel ik verscheidene tegenstrijdige verklaringen vast over de kern van jullie asielrelaas tussen de echtgenoot en de echtgenote, dit doorheen heel de periode van de door jullie aangehaalde problemen. Ik geef ze hieronder in chronologische volgorde weer.

Over het begin van de problemen verklaarde de echtgenoot dat de broers van de echtgenote jullie in **september of oktober 2008** zagen zitten in de koffiebar in Jhalindar, de echtgenoot aanvielen en de echtgenote meenamen (CGVS pp. 6-7). De echtgenote verklaarde daarentegen dat dit in **april of mei van 2008** was (CGVS p. 5).

Ook over wat er gebeurde na jullie vlucht naar New Delhi legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. De echtgenoot verklaarde dat toen de broers hem aanvielen aan zijn groentekar in New Delhi **hij naar jullie verblijfplaats liep om zijn vrouw mee te nemen en de broers hem daarna verder achtervolgden en**

jullie beiden sloegen (CGVS pp. 7-8). De echtgenote daarentegen verklaarde dat **zij naar haar man aan de groentekar liep nadat iemand haar thuis op de hoogte had gebracht dat haar man werd geslagen, dat zij er werd geslagen en dat er marktkramers tussenbeide** (CGVS p. 5).

Tevens legden jullie van elkaar sterk afwijkende verklaringen af jullie verblijf in en over de gebeurtenissen in Amritsar na de bevalling van de echtgenote. De echtgenoot verklaarde jullie na uw bevalling in 2010 gedurende twee à drie jaar op verscheidene plaatsen in Amritsar verbleven **naargelang van waar hij werk vond** (CGVS p. 2). De echtgenote verklaarde daarover dat jullie constant verhuisden binnen het district Amritsar **omwille van jullie problemen en dat er geen andere redenen waren voor het constant verhuizen** (CGVS p. (...)2).

De echtgenoot verklaarde dat hij in de periode waarin jullie constant verhuisden binnen Amritsar **een tweetal keer door de broers van zijn vrouw werd gevonden op zijn werk en doordat hij op verscheidene plaatsen werkte ze hem moeilijker konden vinden** (CGVS p. 7). De echtgenote verklaarde daarentegen dat haar broers hem in die periode **tien à dertig keer aanvielen op zijn werk** (CGVS p. 5).

Ook over het verblijf en de aanval nabij de Sikh-tempel in Nadeer Shahib waar jullie heen waren gevlucht zijn jullie verklaringen niet eensluidend. De echtgenoot verklaarde dat jullie van **november of december 2013 tot december 2014** nabij de Sikh-tempel in Nadeer Sahib woonden (CGVS p. 2). De echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie van **mei of juni 2013 tot augustus of september 2014** nabij deze tempel woonden (CGVS p. 3).

(...)

Verder verklaarde de echtgenoot hierover dat **deze aanval plaatsvond in september of oktober 2014** ([CG]VS p. 8). De echtgenote verklaarde daarentegen dat **het in 2013** was (Vragenlijst p. 2).

Over de terugkeer naar Amritsar na het verblijf in Nadeer Shahib legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. De echtgenoot verklaarde dat jullie nadat jullie van de Sikh-tempel terugkeerden **één à twee dagen naar huis terug gingen en dan zeven à acht maanden in een huis van de smokkelaar nabij de luchthaven van Amritsar verbleven** (CGVS pp. 2-3). De echtgenote verklaarde dat jullie na jullie terugkeer van de Sikh-tempel **een week à tien dagen thuis verbleven en daarna bij verscheidene familieleden in het district Amritsar en Taran Taran verbleven** (CGVS pp.3, 5).

Tevens legden beiden niet eensluidende verklaringen af over **wat er nog gebeurde na jullie terugkeer van de Sikh-tempel**. De echtgenote verklaarde dat **haar broers de echtgenoot nog twintig à dertig keer aanvielen en ermee dreigden hem te vermoorden** (CGVS p. 5). De echtgenoot daarentegen **vermeldde daar niets over en zei zelfs expliciet dat er sinds eind 2014 niets meer is gebeurd** (CGVS p. 8).

Ook over de stappen die jullie hebben gezet in verband met jullie problemen zijn jullie verklaringen ook niet eensluidend. De echtgenoot verklaarde dat hij **één keer een klacht indiende bij de politie van Beas na de bevalling van de echtgenote en één keer bij de vice-commissaris van Baba Bakhal ging hiervoor** (CGVS pp. 8-9). De echtgenote daarentegen verklaarde dat haar echtgenoot **vier of vijf keer bij de politie is langs geweest hiervoor** (CGVS p. 6). De echtgenoot verklaarde dat **behalve zijn twee bezoeken aan de politie hij nog verscheidene andere stappen zette** zoals het aanspreken van een advocaat bij de registratie van jullie huwelijk, het verscheidene keren aanspreken van het dorpshoofd en het aanspreken van mensen die stemmen kwamen ronselen. De echtgenote daarentegen gaf **enkel de bezoeken van de echtgenoot aan de politie op en het bellen naar de familie en verklaarde dat jullie geen andere stappen hebben gezet omdat haarm man arm is en niemand naar hem luistert** (CGVS p.6).

(...)

Deze tegenstrijdigheden zijn van die aard en zo talrijk dat ze de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven fundamenteel ondermijnen. Deze tegenstrijdigheden tasten ook jullie algemene geloofwaardigheid ernstig aan.

Ten tweede is het niet aannemelijk dat, indien de problemen van dien aard waren zoals jullie voor het CGVS schetsten, jullie, na jullie vlucht naar New Delhi **naar Wazir Bhullar terugkeerden voor de bevalling omdat de echtgenote in het ziekenhuis in Beas gratis kon bevallen** (CGVS echtgenoot p.

2). Jullie keerden dus terug naar jullie district waarvan jullie voor de aanvallen van de broers van de echtgenote waren weggevlucht. **Ook na de bevalling bleven jullie in het district verblijven omwille van het werk van de echtgenoot** (zie boven).

Verder merk ik hierover op dat jullie problemen al begonnen zouden zijn van 2008 en dat jullie pas in augustus 2015 India hebben verlaten (verklaring DVZ echtgenoot en echtgenote punt 31).

Ten derde merk ik op dat jullie geen enkel begin van bewijs neerlegden over jullie problemen noch over het feit dat jullie door deze problemen constant moesten verhuizen. Jullie tonen immers niet aan dat jullie voortdurend op andere plaatsen hebben verbleven en evenmin dat dit door jullie problemen zou komen. Jullie leggen ook geen enkel begin van bewijs neer van de stappen die de echtgenoot heeft gezet in verband met jullie problemen.

Tot slot merk ik op dat jullie **geen enkel begin van bewijs neerleggen over jullie reis**. Jullie verklaarden dat jullie **met jullie eigen paspoorten reisden**. Jullie leggen deze paspoorten echter niet neer.

Over waar deze paspoorten zijn, legden jullie **bij de DVZ** niet eensluitende verklaringen af. De echtgenoot verklaarde dat **de smokkelaar in Oostenrijk de paspoorten afnam** (Verklaring punt 24). De echtgenote verklaarde daarentegen dat **de smokkelaar de paspoorten in België afnam** (Verklaring punt 24). Tijdens het gehoor **voor het CGVS** (p. 6) verklaarde de echtgenoot dan dat **de smokkelaar de paspoorten in België afnam en dat jullie jullie paspoorten bij jullie hadden tot in België**. Geconfronteerd met het feit dat zijn verklaringen voor het CGVS niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij de DVZ stelde de echtgenoot dat de smokkelaar inderdaad het paspoort in Oostenrijk afnam, dat jullie de volgende dag naar Portugal reisden en dat hij dan het paspoort opnieuw afnam om tickets te kopen en dat hij dan nogmaals afnam in België (CGVS p. 6). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid niet op want bij de DVZ verklaarde de echtgenoot helemaal niets over het verscheidene keren afnemen en terugkrijgen van de paspoorten.

Verder merk ik hierover op dat **de echtgenoot helemaal niet wist welke visa er in de paspoorten stonden** en insinueerde dat hij dit niet wist **omdat dat de smokkelaar de paspoorten bijhield** (DVZ punt 24). Dit is dan weer niet in overeenstemming is met zijn verklaring dat jullie **de paspoorten bij jullie hadden tot in België** of dat **hij ze tijdens de reis verscheidene keren afnam en weer teruggaf aan jullie**.

Dit, tevens gezien in het licht van bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en jullie algemene geloofwaardigheid, laat met toe op een gereede wijze te vermoeden dat **jullie nog in het bezit zijn van deze paspoorten en deze paspoorten voor de Belgische autoriteiten achterhouden om jullie reisweg en –data te verhullen**. Dit gedrag stemt niet overeen met het gedrag dat ik redelijkerwijs kan verwachten van asielzoekers die hun land ontvluchtten uit vrees voor een schending van hun fysieke integriteit of voor hun leven en bescherming zoeken bij de Belgische autoriteiten. Van een asielzoeker kan ik immers redelijkerwijs verwachten dat hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure over alle aspecten van zijn asielrelaas waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt en die in de mate van het mogelijke ondersteunt met de documenten waarover hij beschikt. Dit geldt tevens voor de reisweg en –data die een fundamenteel onderdeel uitmaken van het asielrelaas. Het getuigt dan ook van een gebrek aan medewerking dat jullie deze paspoorten niet neerleggen tijdens de behandeling van jullie asielrelaas. Dit gebrek aan medewerking op dit vlak staat dan ook haaks op de door jullie ingeroepen vrees waarvoor jullie in België bescherming zoeken.

Het feit dat u kopieën neerlegt van de identiteitspagina van jullie paspoorten doet niets af aan deze vaststellingen. U legt immers enkel kopieën neer van deze identiteitspagina en niet van de pagina's met eventuele visa en in- en uitsreisstempels. Bovendien hebben kopieën slechts bewijswaarde in die mate dat ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen wat hier over heel de lijn niet het geval is. Kopieën kunnen immers door knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst.

Gezien de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie India zijn ontvlucht omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat jullie om die reden niet naar India zouden kunnen terugkeren.

De documenten die jullie neerlegden vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze doen immers niets af aan bovenstaande vaststellingen. De twee

schooldocumenten van de echtgenoot, zijn rijbewijs, zijn stemkaart, zijn belastingkaart, jullie adhaarkaarten, jullie huwelijkscertificaat en kopieën van het geboortecertificaat van uw kind, van jullie rantsoenkaart en van de identiteitspagina van de paspoorten van u, uw echtgenote en jullie kind zijn niet met de door jullie ingeroepen problemen verbonden. Het zijn documenten die betrekking hebben op jullie identiteit en op de met de documenten verbonden aspecten van het dagelijkse leven.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Ter verklaring van de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote het begin van hun problemen elk in een andere periode van 2008 situeerden voert verzoeker aan dat het niet mag verbazen dat hij en zijn echtgenote zich de precieze datum niet meer kunnen herinneren gelet op de tijd die sindsdien verlopen is. Daarnaast wijst verzoeker erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat zijn echtgenote duidelijk aangeeft dat ze niet zeker is van de maand en dat hij ook zelf duidelijk heeft aangegeven dat hij 'denkt' dat het in september of oktober was. Van een asielzoeker kan evenwel verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen correct kan situeren in de tijd, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker en zijn echtgenote worden verwacht dat zij precieze en met elkaar overeenstemmende verklaringen afleggen wat betreft het tijdstip waarop de problemen die aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit hun land van herkomst zijn begonnen.

Met betrekking tot het incident waarbij verzoeker werd aangevallen aan zijn groentenkar in New Delhi, geeft verzoeker aan dat hij na tussenkomst van een aantal bevriende marktkramers de benen kon nemen en in de richting van zijn woning kon rennen, doch niet via de kortste weg, teneinde zijn schoonbroers op een dwaalspoor te brengen. Een buur zou verzoeker op die manier door de stad hebben zien rennen. Zijn echtgenote zou ongerust geweest zijn en op haar beurt in de richting van de markt zijn beginnen rennen. Vervolgens zouden verzoeker, zijn echtgenote en haar broers elkaar ergens in het midden hebben getroffen, alwaar er slagen zouden zijn gevallen. Verzoeker betoogt dat het verloop van de feiten perfect verzoenbaar is met zowel zijn eigen verklaring als met die van zijn echtgenote. Indien dit voor de verwerende partij niet duidelijk was, had zij hierover verduidelijking moeten vragen, aldus verzoeker. De Raad is van oordeel dat bovenstaande versie van de feiten, in de mate dat zij de onderling tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met elkaar tracht te verzoenen, louter post factum is en aan de vastgestelde tegenstrijdigheden geen afbreuk doet. Bovendien wordt ook deze nieuwe versie als zouden verzoeker en zijn echtgenote beiden halverwege tussen verzoekers standplaats op de markt en hun woonplaats slaag hebben gekregen tegengesproken door de verklaringen van verzoekers echtgenote, waar zij stelt: "Ik kwam hem zoeken, ter plaatse aan de kar en mijn broers zagen mij dan ook en ze begonnen mij dan ook te slaan." (stuk 4B, gehoorverslag, p. 5). De Raad wijst erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Aldus kan verzoeker niet voorhouden dat de dossierbehandelaar hem ten onrechte niet de kans zou hebben geboden zijn verklaringen te verduidelijken in het licht van de verklaringen van zijn echtgenote.

Verzoeker meent dat uit de gehoorverslagen van hem en zijn echtgenote heel duidelijk blijkt dat zij na de bevalling van zijn echtgenote telkens weer naar een andere plaats in Amritsar verhuisden omwille van hun problemen. Hij voegt daaraan toe dat wáár zij naartoe verhuisden afhankelijk zou zijn geweest van waar hij werk vond. Andermaal stelt de Raad vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn eigen verklaringen en die van zijn echtgenote aangaande een welbepaald element van hun asielrelaas tracht te verklaren door beide versies te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Deze verklaring is echter louter post factum en niet bij machte om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker betoogt dat uit een correcte lezing van het gehoorverslag duidelijk blijkt dat zijn echtgenote nooit heeft gesteld dat hij in de periode waarin ze constant verhuisden binnen Amritsar tien à dertig keer werd aangevallen door haar boers. Verzoekers echtgenote zou hebben bedoeld dat verzoeker sinds het begin van hun relatie tot op heden zo'n tien à dertig keer slagen kreeg van haar broers. Verzoeker wijst erop dat wanneer aan zijn echtgenote werd gevraagd of zij zeker was "dat ze hem 20 à 30 keer aanvielen toen hij uit ging werken", zij duidelijk antwoordde dat ze dit nooit zou hebben gezegd. Op basis van het gehoorverslag stelt de Raad vast dat verzoekers echtgenote, haar gevraagd wat er gebeurde na het incident op de markt in New Delhi, als volgt antwoordt: "Na bevalling 2010 en echtgenoot ging ergens werken kwamen mijn broers hem opzoeken en sloegen ze hem.". Inpikkend op dit antwoord wordt haar vervolgens de vraag gesteld: "Hoe vaak is dat gebeurd?", waarop verzoekers

echtgenote uiteindelijk antwoordt: "10 à 20 à 30 keer" (stuk 4B, gehoorverslag, p. 5). Aldus blijkt niet dat verzoekers echtgenote zou hebben aangegeven dat zij verwees naar de periode sinds het begin van haar relatie met verzoeker. Gelet op de duidelijke context van de vraagstelling – de opeenvolgende gebeurtenissen worden één voor één overlopen (stuk 4B, gehoorverslag, *ibid.*) – is het geenszins aannemelijk dat verzoekers echtgenote de dossierbehandelaar verkeerd zou hebben begrepen en in de waan zou hebben verkeerd dat de dossierbehandelaar met voormelde vraag "Hoe vaak is dat gebeurd?" informeerde naar het aantal confrontaties met haar broers sinds het begin van de problemen. Waar verzoekers echtgenote tijdens haar gehoor verklaarde dat verzoeker 20 à 30 keer werd aangevallen toen hij uit werken ging nadat zij in 2014 naar Wazir Bhullar waren teruggekeerd (stuk 4B, gehoorverslag, *ibid.*), stelt de Raad samen met de dossierbehandelaar vast dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat verzoeker niet buiten kon komen omwille van de bedreigingen (stuk 12B, vragenlijst, vraag 3.5). De eenvoudige ontkenning van eerdere verklaringen, waarvan de schriftelijke neerslag is opgenomen in het administratief dossier, doet daaraan uiteraard geen afbreuk.

Verzoeker erkent dat hij en zijn echtgenote afwijkende verklaringen hebben gegeven aangaande de periode dat zij nabij de sikhtempel in Nadeer Shahib verbleven. Hij stelt echter dat het om een verschil van twee maanden gaat, hetgeen hij verwaarloosbaar noemt, zeker aangezien beiden zouden hebben verklaard dat zij er ongeveer anderhalf jaar verbleven. De Raad stelt vast dat waar verzoeker het beginpunt van dit verblijf ten vroegste in november 2013 situeerde, verzoekers echtgenote juni 2013 vermeldde als uiterste tijdstip waarop zij zich in de buurt van voormelde tempel vestigden (stuk 4, gehoorverslag, p. 2 respectievelijk stuk 4B, gehoorverslag, p. 3). Dit betreft een verschil van minstens vier maanden, hetwelk bezwaarlijk "verwaarloosbaar" kan worden genoemd. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote dermate uiteenlopende verklaringen afleggen omtrent hun verblijf nabij de sikhtempel indien zij er daadwerkelijk hebben verbleven.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat de aanval in of nabij de sikhtempel plaatsvond in september of oktober 2014 terwijl verzoekers echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het in 2013 was, laat verzoeker vooreerst gelden dat zijn echtgenote door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werd geïnformeerd naar de datum van deze feiten. Daarnaast werpt hij op dat het al te gemakkelijk is te verwijzen naar de vragenlijst, "goed wetende dat er regelmatig vergissingen gebeuren bij het invullen van deze vragenlijst (door tijdsdruk, onzorgvuldigheid, ...)". De Raad merkt op dat het loutere feit dat verzoekers echtgenote tijdens haar gehoor niet werd gevraagd wanneer voormelde aanval plaats had, niet wegneemt dat zij blijkens het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad aangaf dat dit in 2013 zou zijn geweest (stuk 12B, vragenlijst, vraag 3.5) en haar verklaringen op dit punt aldus strijdig zijn met deze van verzoeker. Verzoeker kan de bewijskracht van voormelde vragenlijst niet in twijfel trekken door zonder meer te suggereren dat er in casu een vergissing zou zijn gebeurd bij het invullen daarvan.

Met betrekking tot de terugkeer naar Amritsar na het verblijf in Nadeer Shahib, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat hij en zijn echtgenote niet lang in Amritsar bleven. Ze zouden even naar huis zijn gegaan (één à twee dagen) waarna ze ongeveer een week zouden hebben verbleven in een huis dichtbij de luchthaven van Amritsar. Waar verzoekers echtgenote gewag maakte van een week à tien dagen, zou zij het over deze hele periode hebben gehad. Het verschil tussen hun respectieve verklaringen is volgens verzoeker te wijten aan het feit dat hem enkel werd gevraagd hoelang ze effectief thuis verbleven. De Raad stelt vast dat, waar verzoeker thans aangeeft ongeveer een week in een huis nabij de luchthaven van Amritsar te hebben verbleven, hij afwijkt van zijn eerdere verklaring zeven à acht maanden in een huis van een smokkelaar nabij de luchthaven van Amritsar te hebben verbleven (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). De vraag hoe lang verzoeker verbleef in het huis van de smokkelaar werd hem blijkens het gehoorverslag expliciet gesteld, zodat verzoeker thans niet kan volhouden dat hem enkel zou zijn gevraagd hoe lang hij en zijn echtgenote effectief thuis verbleven.

Waar verzoeker andermaal opwerpt dat uit het gehoorverslag van zijn echtgenote duidelijk blijkt dat waar zij aangeeft dat verzoeker tien à twintig à dertig keer werd geslagen, respectievelijk twintig à dertig keer, zij verwees naar de hele periode sinds 2008, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat hij hieromtrent hoger heeft uiteengezet.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers echtgenote, in tegenstelling tot verzoeker, geen gewag maakte van andere stappen behalve het contacteren van de politie en de familie, betoogt verzoeker dat het duidelijk is "dat het eenmalig aanpreken van een advocaat en het aanspreken van stemmenronselaars geen noemenswaardige stappen zijn...". Zijn echtgenote zou

hebben gedacht dat men informeerde naar stappen die werden ondernomen ten aanzien van de Indiase overheids- en politiediensten, hetgeen verzoeker niet onlogisch acht. Dat het aanspreken van een advocaat of van stemmenrondselaars volgens verzoekers echtgenote geen noemenswaardige stappen zijn, kan het niet vermelden ervan niet verschonen. Uit het gehoorverslag van verzoekers echtgenote blijkt dat haar expliciet werd gevraagd of zij en verzoeker in India nog andere stappen hadden gezet om iets aan hun problemen te doen. Verder werd haar achtereenvolgens gevraagd waarom ze geen hulp zochten in een ander politiekantoor of bij hogere autoriteiten, naar een advocaat stapten of te rade gingen bij een hulporganisatie, ngo, mensenrechtenorganisatie, rechtsbijstands- of andere organisatie (stuk 4B, gehoorverslag, p. 6, 7). Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekers echtgenote in de waan zou hebben verkeerd dat men enkel vroeg naar stappen ondernomen ten aanzien van de Indiase overheids- en politiediensten. Dit is in het licht van de gestelde vragen allerminst logisch te noemen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing nergens opgemerkt dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij en zijn echtgenote naar Wazir Bhullar terugkeerden louter voor de bevalling daar waar zijn echtgenote zou hebben gesteld dat dit omwille van het werk van verzoeker was. Aldus dient verzoekers verweer op dit punt niet te worden beantwoord. Verzoeker gaat bovendien niet in op de motivering van de bestreden beslissing waar alwaar het niet aannemelijk wordt geacht dat verzoeker en zijn echtgenote naar Wazir Bhullar terugkeerden voor de bevalling en er nadien nog enige tijd verbleven omwille van verzoekers werk, nu dit dorp gelegen is in het district waaruit zij eerder wegvluchtten uit vrees voor verzoekers schoonbroers.

In antwoord op de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote geen enkel begin van bewijs neerlegden over hun problemen noch over het feit dat zij door deze problemen constant moesten verhuizen, laat verzoeker gelden dat zij documenten bijbrengen waaruit blijkt dat zij effectief elk tot een andere kaste behoren, hetgeen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens niet in twijfel zou worden getrokken. Verzoeker stelt dat het een algemeen bekend feit is dat een huwelijk tussen personen uit verschillende kasten niet wordt aanvaard. In dat licht acht verzoeker het zeer aannemelijk dat hij en zijn echtgenote inderdaad problemen ondervonden ten gevolge van hun huwelijk. De Raad merkt op dat het enkele gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote elk tot een andere kaste behoren in dezen inderdaad niet ter discussie wordt gesteld. Echter, een loutere verwijzing naar het feit dat het huwelijk tussen personen uit verschillende kasten vaak problematisch is binnen de Indische samenleving volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker beweert dat hij en zijn echtgenote uit het gehoor helemaal niet begrepen hadden dat er getwijfeld werd aan hun reisweg. Hij stelt dat indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nadere toelichting en/of documenten zou hebben gevraagd, zij die wel hadden gegeven. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift fotokopieën van de vliegtickets waarmee hij en zijn echtgenote op 26 augustus 2015 vanuit Doha naar Wenen vlogen, respectievelijk op 2 september 2015 vanuit Lissabon naar Brussel vlogen. Aldus zou met zekerheid kunnen worden uitgesloten dat verzoeker en zijn echtgenote al jarenlang illegaal op het Belgisch grondgebied verblijven. Verzoeker stelt verder dat uit zowel zijn gehoor als dat van zijn echtgenote duidelijk blijkt dat hun paspoorten zowel in Oostenrijk als in Brussel na de landing door de mensensmokkelaar werden afgenomen. Zodoende klopt het volgens verzoeker dat hij en zijn echtgenote hun paspoorten bij zich hadden tot in België. Verzoeker geeft aan te hebben geprobeerd hun paspoorten te recupereren, maar uit wantrouwen en geldgebrek niet te zijn ingegaan op het voorstel van de smokkelaar om de paspoorten op te sturen in ruil voor 500 euro per paspoort. Verzoeker besluit dat aangezien hij en zijn echtgenote per vliegtuig reisden en dus tal van grenscontroles konden passeren, het duidelijk is dat zij over een paspoort beschikten, zodat de argumentatie van de verwerende partij volledig zou komen te vervallen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van bij het begin van zijn procedure duidelijk werd gemaakt dat van hem werd verwacht dat hij alle mogelijke documenten voorlegt die zijn identiteit, herkomst, reisweg en de door hem aangehaalde feiten kunnen aantonen. Verzoeker werd erop gewezen dat hij alle stukken in zijn bezit dient voor te leggen en geen documenten mag achterhouden (stuk 12, vragenlijst, 1). In de mate dat verzoeker thans middels de stukken 4 en 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift aantoonde dat hij en zijn echtgenote vanuit Qatar naar Oostenrijk en vanuit Portugal naar België zijn gereisd per vliegtuig, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tot op heden nalaat zijn paspoort neer te leggen. Dat verzoeker en zijn echtgenote al jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied zouden verblijven wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld noch gesuggereerd. Waar verzoeker aanvoert dat de paspoorten na

elke landing door de mensensmokkelaar werden afgenomen, herhaalt hij slechts wat hij tijdens zijn gehoor verklaarde maar doet hij geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze stelt als volgt: "(...) Geconfronteerd met het feit dat zijn verklaringen voor het CGVS niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij de DVZ stelde de echtgenoot dat de smokkelaar inderdaad het paspoort in Oostenrijk afnam, dat jullie de volgende dag naar Portugal reisden en dat hij dan het paspoort opnieuw afnam om tickets te kopen en dat hij dan nogmaals afnam in België (CGVS p. 6). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid niet op want bij de DVZ verklaarde de echtgenoot helemaal niets over het verscheidene keren afnemen en terugkrijgen van de paspoorten. (...)". Dat verzoeker getracht zou hebben de paspoorten te recupereren bij de smokkelaar, wordt door hem op geen enkele wijze gestaafd en is dan ook een blote bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht. De Raad wijst erop dat de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is gesteund op de premisse dat verzoeker en zijn echtgenote nooit over een paspoort zouden hebben beschikt tijdens hun reis naar België. De vaststellingen dat verzoeker en zijn echtgenote hun paspoorten niet neerlegden, dat zij geen eensluidende verklaringen aflegden over wat ermee gebeurde en dat verzoeker helemaal niet wist welke visa er in de paspoorten stonden, doen in tegendeel vermoeden dat verzoeker en zijn echtgenote nog steeds in het bezit zijn van deze paspoorten en deze paspoorten voor de Belgische autoriteiten achterhouden om hun reisweg en –data te verhuilen. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze argumentatie onderuit kunnen halen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift foto's van de visa middels dewelke hij en zijn echtgenote reisden (stuk 3). Hij beweert deze foto's destijds te hebben gemaakt en in de loop van de maand oktober of november te hebben doorgestuurd naar een vriend. Nog daargelaten de vaststelling dat het hier fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), stelt de Raad vast dat waar verzoeker thans toegeeft foto's te hebben genomen van de reisvisa, hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf niet zeker te zijn of de smokkelaar al dan niet reisvisa had voorzien, hierbij verduidelijkend dat de smokkelaar de paspoorten had bijgehouden (stuk 12, verklaring DVZ, punt 24). Deze tegenstrijdigheid haalt verzoekers geloofwaardigheid volledig onderuit en versterkt slechts het vermoeden dat verzoeker het origineel van zijn volledige paspoort bewust achterhoudt om de ware toedracht van zijn reisbewegingen voorafgaand aan zijn aankomst in België te verbergen.

Met betrekking tot artikel 48/4 van de vreemdelingenwet laat verzoeker nog gelden dat discriminatie op basis van kaste in India veelvoorkomend is. Wanneer iemand uit een bepaalde kaste huwt met een persoon van een lagere kaste zou dit door diens familie als eerverlies worden beschouwd. Volgens verzoeker slaagt de Indiase overheid er niet in hier adequaat en pertinent tegen op te treden. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij niet betwist dat hij en zijn echtgenote elk afkomstig zijn uit een andere kaste en meent dat er wel degelijk een reëel risico bestaat dat zij in India het slachtoffer zullen worden van vergaande discriminatie en familievetes. De Raad herhaalt dat het loutere gegeven dat het huwelijk tussen personen uit verschillende kasten binnen de Indiase samenleving aanleiding kan geven tot problemen niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF